

Schmann: Jeg kan i Gæt og Alt henholde mig til, hvad den ærede sidste Taler har ytret med Hensyn til Spørgsmaalet om at give Regjeringen Anviisning paa at lade udgaae en provisorisk Lov; thi foruden at jeg i det Hele taget just ikke anseer det for meget ønskeligt, at det skulde blive en jevnlig Udvæi, — det er en Nødhjælp, der til sin Tid ikke kan undværes, men hvorpaa navnlig Rigsdagen fra sit Standpunkt ikke bør give Anviisning — saa forekommer det mig indlysende, hvad den ærede sidste Taler ogsaa bemærkede, at Ministeriet i saa Fald intet andet Valg vilde have, end enten at lade det nu foreliggende Udkast udgaae som provisorisk Lov, og saa vilde den jo blive gjældende indtil videre og det uden Forbedringer, eller at udarbejde en ny Lov, men saa behøves der ingen provisorisk Lov, thi det vilde medtage den samme Tid som at lade os et nyt Udkast forelægge. Derimod kan jeg ikke være enig med den ærede sidste Taler i, at de Bemærkninger, der af ham ere gjorte, og for hvis Meddelelse Thinget vistnok maa være ham Tak skyldig, skulde indeholde en Berettigelse til at lade Loven falde. Det har været os alle en vitterlig Sag og er meget ofte og langt tilbage i Tiden bleven nævnt som en overordentlig stor Ulempe, at en saadan Byggeslov ikke hos os eksisterede, og dette har ikke blot paa en særlig Maade stadfæstet sig under den Sygdoms-epidemi, hvormed Kjøbenhavn hjemsøgte, men det er ogsaa noget, som de daglige Erfaringer og Mortalitetstabellerne godtgjøre, at den bestaaende Frihed er bleven misbrugt paa en for Beboernes Sundhed og Velbefindende fordærvelig Maade. Jeg troer altsaa, at saa Love af Localbestaaffenhed ere i den Grad blevene imødesete med Længsel af alle dem, hvem Hovedstadens Vel ligger paa Hjerte, som denne, og det er vist, at der er bleven viist en overordentlig Omhu for at tilveiebringe den, og navnlig skal jeg med Hensyn til dens Indhold i sanitair Retning gjøre

opmærksom paa, at der i den Commission, som har udarbejdet Loven, foruden Stadsphysicus, saavidt jeg veed, har siddet et Medlem, som har gjort det sanitaire Spørgsmaal til sit ganske særegne Studium og som af alle sine Jevnlinge ansees for en competent Autoritet. Jeg troer, at det er en Skjæbne, som denne Lov deler med de fleste andre, at de i Regelen ikke ville tilfredsstille Alle, og at der selv med den største Omhu for at gjøre dem saa fuldkomne som mulig, dog altid vil blive visse Savn tilbage. Det forekommer mig, at denne Omstændighed ligesaa lidet i dette Tilfælde, som i andre, bør være et Motiv til slet ikke at gjøre Noget, fordi man ikke kan have Haab om at tilveiebringe noget, der i alle Henseender er fuldent og navnlig Noget, der vilde gjøre en senere Tilfættning eller Forbedring overflødig. Det forekommer mig at være det Indtryk, som Enhver maa faae af Loven, at der deri indeholdes meget fyldestgjørende Partier og er der Mangler, saa maa man, som saa ofte, søge i Fremtiden at faae dem afhjulpne. At denne Lov berører et Forhold, som ligger Rigsdagens Medlemmer fjernere, er for det Første ikke noget Særgeget for den alene og maa for det Andet ikke gjøre os mistroelige, thi foruden at dette Forhold griber ind i de borgerlige Anliggender, hvorom Enhver ved sine private Foretagender og ved den Drøftelse, hvortil de give Anledning, vistnok har ligesaa begrundet Mening, som om mange Andre, navnlig de høiere Stats herrer, saaledes kan jeg heller ikke skjønne andet, end at man maa troste sig til, at naar engang Loven er kommen saavidt, at den skal gjenngaae Rigsdagen, saa maa denne gjøre, hvad den kan, søge Hjælpen, hvor den er at finde, og acquiescere ved, at der er gjort, hvad der kunde gjøres. Forsaavidt der er bleven lagt særlig Bægt paa, at Indvendingerne mod Loven ere fremkomne paa en ubeleilig Tid, saa kan jeg ikke nægte, at jeg deler denne Mening.